

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Гюлтен Тербешева,
студентка II курс, специалност "Медицинска сестра"
на Медицински университет - София:**

**СИЛАТА Е СКРИТА ДЪЛБОКО В НАС, НИЕ МОЖЕМ
ДА ПРОМЕНИМ БЪДЕЩЕТО КЪМ ПО-ДОБРО**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

**Представяме Ви есето на
Гюлтен Тербешева:**

Име: Гюлтен Тербешева

Възраст: 20 години

Образование: Студентка II курс, специалност „Медицинска сестра“, Факултет по обществено здраве към Медицински университет - София

Хобита: Писане, четене на книги

Девиз: „Това, което прави живота интересен, е възможността да осъществим мечтата си.“

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

В синонимния речник под предизвикателство прочетох думичката дързост, а под дързост пишеше - безстрашие, смелост, решителност. Имаме ли смелостта, решителността, дързостта да работим и да се развиваме в България? България - мястото, където ние отраснахме, нашата Родина.

Като малка, когато приятелката ми паднеше и си наранеше я коляното, я лакътя, аз бях до нея и ѝ казвах „Няма страшно, ще ти мине“. Обичах да съм до хора, които имат нужда от помощ. Обичах да подавам ръка на възрастните, за да слязат по-лесно по стълбите. Обичах да преглеждам приятелките си в детската градина, те да се правят на болни, а аз да се грижа за тях. Ден след ден израствах с една мечта - да помагам, да подкрепям, да не ме е страх.

Днес, когато имам възможност да направя мечтата си реалност и да съм до хора, които имат нужда от моята помощ и от моята подкрепа, аз се сблъсках с проблема на специалистите по здравни грижи и на хората, които също като мен искат само едно - да помагат! Този проблем е, че сме малко. Ние всички сега имаме проблем - държавата ни е застрашена да остане без хората, готови да помагат и без важната част за едно добро здравеопазване - без медицински сестри, акушерки, лекарски асистенти, рентгенови лаборанти, рехабилитатори, ортопедични техници, масажисти.

Вярвам, че когато се даде гласност на нашите проблеми, тогава ще се намери решение за тях. Пред нас се е изправил един от многото проблеми и той е вечното бягство към материалното, вечното бягство от трудното. Всички виждат бъдещето си през призмата на парите. Хората търсят едно по-добро бъдеще, но далеч от тук.

Пред нас в момента стои предизвикателството да останем в България. Да се грижим и да даваме помощ на нашите близки и пример на нашите деца, че се борим за нашето бъдеще. В чужбина може би е по-лесно? Там системата е изградена и от теб се иска просто да се впишеш в нея. Героизмът и смелостта е да останеш в България, да се изправиш срещу проблемите на твоето общество, да дадеш от себе си и да станеш част от нещо, което ще остане дори след теб. Какво ще стане, ако всички се откажем когато ни стане трудно и избягаме?

Моят призив е да си припомним колко велика история са оставили предците ни. Нека не забравяме уро-

ка на великия Хан Кубрат и неговия завет към синовете му да се държат заедно като сноп съчки, за да могат българите да оцелеят и да помагат в развитието на световната демокрация. Колко тъга изпитвам, когато гледам как този съвет е пренебрегнат и даже забравен.

Моят призив е към младите и будните хора, които искат да изградят сами бъдещето си. Нека запретнем ръкави и направим мястото си за живеене и работа едно по-добро място. Вярвам в нас, защото знам, че доброто е по-силно. Защото силата е скрита дълбоко в нас и когато от сърце искаме нещо, ние го променяме. Защото ако работим днес, променяме утре.

Предизвикателството ни не е лесно. Пред днешните здравни работници стоят много проблеми. Едни от тези проблеми са ниските доходи и лошите условия на труд. Аз смятам, че ако ние младите се заемем и започнем да работим така, както ни учат нашите преподаватели от Факултета по обществено здраве към Медицински университет - София, които ни подкрепят и искат да направят от нас едни стойностни професионалисти. Мисля, че ако ние работим, както ни учат те, ще се справим и с финансовата страна на проблема. Те ни учат, че пред нас стоят пациенти, които очакват помощ.

Тези хора са болни, объркани и изтощени. Ние трябва да подходим към тях с грижа и добро отношение. Усмивката и добротата ще ни помогнат към промяната. Нека най-голямата отплата за нас е благодарността в очите на тези хора.

Днес живеем в динамично време. Всичко е подложено на развитие и промяна. Едни хора в нашето общество говорят, други не обичат приказките, а направо действат. Истинската сила днес е да провокираш размисъл. Искрено се надявам чрез моите думи да съм накарала тези, които четат есето ми, да се замислят. Да задействат силата на доброто в тях и да работят за нашата държава, за бъдещето. Нашето бъдеще! Нека вярваме и не забравяме, че ние сме силни, когато сме заедно. Аз искам да се боря и да остана в България. Аз искам да съм промяната. Приемам предизвикателството!

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 04.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 10/2018 г.*